

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 464/2015-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 1441/2014, Rvp 1452/2014, Rvp 1470/2014, Rvp 1475/2014, Rvp 1483/2014, Rvp 1514/2014, Rvp 1522/2014, Rvp 1528/2014, Rvp 1576/2014, Rvp 1581/2014, Rvp 1614/2014 a Rvp 1618/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaniach vedených pod spisovými značkami: 4 Er 123/2007, 1 Er 53/2004, 5 Er 485/2004, 3 Er 95/2005, 4 Er 82/2006, 6 Er 31/2007, 3 Er 125/2003, 2 Er 119/2003, 3 Er 180/2004, 3 Er 131/2003, 3 Er 345/2004 a 3 Er 127/2005 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 1441/2014, Rvp 1452/2014, Rvp 1470/2014, Rvp 1475/2014, Rvp 1483/2014, Rvp 1514/2014, Rvp 1522/2014, Rvp 1528/2014, Rvp 1576/2014, Rvp 1581/2014, Rvp 1614/2014 a Rvp 1618/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1441/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. februára 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 1441/2014, Rvp 1452/2014, Rvp 1470/2014, Rvp 1475/2014, Rvp 1483/2014, Rvp 1514/2014, Rvp 1522/2014, Rvp 1528/2014, Rvp 1576/2014, Rvp 1581/2014, Rvp 1614/2014 a Rvp 1618/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod spisovými značkami: 4 Er 123/2007, 1 Er 53/2004, 5 Er 485/2004, 3 Er 95/2005, 4 Er 82/2006, 6 Er 31/2007, 3 Er 125/2003, 2 Er 119/2003, 3 Er 180/2004, 3 Er 131/2003, 3 Er 345/2004 a 3 Er 127/2005 (ďalej aj „napadnuté konania“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka (oprávnená, pozn.) v napadnutých exekučných konaniach vedených okresným súdom podanými návrhmi požiadala o zmenu súdneho exekútora v súlade s § 44 ods. 8 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2014. Sťažovateľka namieta, že *„V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd ... do dňa spísania tejto sťažnosti nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Sťažovateľ tvrdí, že v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpi až po veľmi dlhej dobe... Tvrdíme, že postupom porušovateľa (neodôvodnenou nečinnosťou a neefektívnou/nesústredenou činnosťou) došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa.“*

Sťažovateľka namieta, že okrem práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresný súd v napadnutých konaniach svojím postupom porušil aj práva zaručené čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, keďže *„nemôže bez rozhodnutia exekučného súdu dosiahnuť exekúciou zhmotnenie veci (vyoženie pohľadávky), čo má za následok vytvorenie prekážky pre individuálnu alebo podnikateľskú spotrebu veci... K znižovaniu hodnoty majetku sťažovateľa (bonity pohľadávky) dochádza aj preto, že nečinnosť exekučného súdu podporuje a neodstraňuje nečinnosť, resp. nesústredenú činnosť povereného exekútora a utvrdzuje dlžníka (povinného) v tom, že sťažovateľovi zaplatiť nemusí, pretože ho autoritatívne k takémuto správaniu nemá kto prinútiť.“*

Podľa sťažovateľky okresný súd v napadnutých konaniach zároveň postupoval tak, že jej neposkytol „súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite. Porušovateľ neaplikoval ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku tak, aby rešpektoval základné právo sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy.“

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru sťažovateľka uvádza, že *„aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, má v konaní pred exekučným súdom výrazne nevýhodné postavenie a je s ním zaobchádzané odlišne, keď procesné návrhy a žiadosti týkajúce sa jeho veci nie sú riešené v zákonom predpokladanej kvalite za použitia príslušných zákonných ustanovení. Diskriminačný postup exekučného súdu výrazne ovplyvňuje právne postavenie sťažovateľa. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takéto odlišné zaobchádzanie.“*

Vzhľadom na z pohľadu sťažovateľky neodôvodnenú nečinnosť a neefektívny postup okresného súdu podala v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) predsedovi okresného súdu sťažnosti na prieťahy v ňou iniciovaných exekučných konaniach, pričom *„porušovateľ nevybavil sťažnosť do 30 dní odo dňa jej doručenia. Neinformoval sťažovateľa o predĺžení lehoty na jej vybavenie a ani inak so sťažovateľom nekomunikoval (nespravil tak ani zákonný sudca). Neprijal žiadne riadiace opatrenia na odstránenie zbytočných prieťahov v konaní.“*

Uvedeným postupom okresného súdu malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru upravujúcich zákaz diskriminácie.

V petite sťažností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutých konaniach boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu, ako aj ďalšie ňou označené

ustanovenia ústavy a dohovoru, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a napokon uložil okresnému súdu zaplatiť finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod spisovými značkami: Rvp 1441/2014, Rvp 1452/2014, Rvp 1470/2014, Rvp 1475/2014, Rvp 1483/2014, Rvp 1514/2014, Rvp 1522/2014, Rvp 1528/2014, Rvp 1576/2014, Rvp 1581/2014, Rvp 1614/2014 a Rvp 1618/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci

nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Nosnou argumentáciou sťažovateľky, ktorou odôvodňuje porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nespokojnosť s postupom okresného súdu, ktorý o jej návrhoch na zmenu súdneho exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2014 nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote, pričom neexistuje žiadna okolnosť, ktorá by okresnému súdu bránila postupovať v napadnutom konaní sústredene a bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľka namieta, že okresný súd v napadnutých konaniach o jej návrhoch dosiaľ nerozhodol aj napriek tomu, že návrhy na zmenu súdneho exekútora sťažovateľka „*spísala*“ už 8. októbra 2009 (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 4 Er 123/2007), 29. júna 2009 (konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 1 Er 53/2004, sp. zn. 5 Er 485/2004, sp. zn. 6 Er 31/2007, sp. zn. 3 Er 180/2004, sp. zn. 3 Er 131/2003 a sp. zn. 3 Er 345/2004), 29. mája 2012 (konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 3 Er 95/2005, sp. zn. 4 Er 82/2006, sp. zn. 2 Er 119/2003 a sp. zn. 3 Er 127/2005) a 18. novembra 2010 (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 3 Er 125/2003).

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na účely náležitého zistenia skutočností rozhodných pre posúdenie sťažností si ústavný súd vyžiadal spisy vzťahujúce sa na napadnuté konania vedené okresným súdom, z ktorých zistil, že okresný súd o návrhoch na zmenu súdneho exekútora do času rozhodovania ústavného súdu nerozhodol.

Aj napriek existencii svojej konštantnej judikatúry, v súlade s ktorou zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené predovšetkým neodôvodnenou nečinnosťou

všeobecného súdu, súc viazaný návrhom sťažovateľky na rozhodnutie, a s prihliadnutím na odôvodnenie sťažností sa však ústavný súd v prerokovávaných veciach zameral predovšetkým na identifikáciu rozhodných skutkových a právnych okolností súvisiacich s tou časťou napadnutých konaní, v rámci ktorých si sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru uplatňuje, teda v príčinnej súvislosti so sťažovateľkou podanými návrhmi na zmenu súdneho exekútora.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že návrhmi podanými okresnému súdu sťažovateľka požiadala v súlade s § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2014 o zmenu súdneho exekútora a poverenie vykonaním exekúcií „*Exekútorský úrad* [REDAKOVANÉ]“.

Ústavný súd v ďalšom považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru a na stanovisko k právnej otázke z tejto judikatúry vyplývajúce vo veciach sťažností sťažovateľky a súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], predmetom ktorých bolo rozhodovanie o namietanom porušení ich práv podľa ústavy a dohovoru postupom všeobecných súdov, ktoré vylúčili súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] z vykonávaní exekúcií, v ktorých ako účastníčka na strane oprávnenej vystupovala sťažovateľka z dôvodu, že súdny exekútor [REDAKOVANÉ] bol zamestnancom sťažovateľky.

Ústavný súd sa v týchto sťažnostiach stotožnil s právnym názorom všeobecných súdov, podľa ktorého nezlučiteľnosť činnosti (funkcie) súdneho exekútora s pracovným pomerom vyplývajúca z § 4 Exekučného poriadku predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí bude vykonávať nezávisle a nestranne v zmysle § 3 citovaného zákona. Súdny exekútor vykonávaním činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže oprávnene vyvolať pochybnosti o svojej nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Uvedené konanie nevyklučuje ani disciplinárnu, resp. trestnú zodpovednosť súdneho exekútora ako verejného činiteľa. Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (sťažovateľky, pozn.), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa

§ 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 citovaného zákona povinný bezodkladne oznámiť všeobecnému súdu (obdobný právny názor k tomuto právnomu problému vyjadril ústavný súd v porovnateľných veciach už viackrát; napr. v konaniach vedených pod spisovými značkami: II. ÚS 3/2012, I. ÚS 113/2012, I. ÚS 137/2012, IV. ÚS 192/2012 a II. ÚS 592/2011).

Ústavný súd ako súdny orgán ochrany ústavnosti je obdobne ako všeobecné súdy viazaný pri svojom rozhodovaní princípom právneho štátu, obsahom ktorého je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (porovnaj napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09).

Jediným ústavne akceptovateľným, a to s prihliadnutím na ustálenú judikatúru ústavného súdu vo veciach skutkovo a právne totožných a pri rešpektovaní princípu právnej istoty zo strany všeobecných súdov konajúcich v rámci exekučných konaní, v ktorých sťažovateľka vystupuje ako oprávnená, je taký postup všeobecného súdu, ktorým tento o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučných veciach sťažovateľky rozhodne tak, že ho zamietne.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti bolo preto už v čase podania sťažností ústavnému súdu (február 2014) zjavné, že právna neistota sťažovateľky bola odstránená iným spôsobom ako právoplatným rozhodnutím okresného súdu v napadnutých konaniach o návrhoch na zmenu súdneho exekútora, a to ustálenou judikatúrou ústavného súdu (od roku 2012) týkajúcou sa sťažností, predmetom ktorých bolo rozhodovanie o namietanom porušení práv sťažovateľky a súdneho exekútora [REDACTED] podľa ústavy a dohovoru postupom všeobecných súdov, ktoré vylúčili súdneho exekútora [REDACTED]

██████████ z vykonávaní exekúcií, v ktorých ako účastníčka na strane oprávnenej vystupovala sťažovateľka, z dôvodu, že súdny exekútor bol zamestnancom sťažovateľky, ako aj rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov v porovnateľných veciach sťažovateľky, pre ktoré je ustálená judikatúra ústavného súdu v záujme dodržania právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí kváziprecedenčná.

Vzhľadom na doteraz uvedené je ústavný súd toho názoru, že aj keď okresný súd v napadnutých konaniach o návrhoch sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora a poverenie vykonaním exekúcií ██████████ do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach nerozhodol, v čase podania sťažností ústavnému súdu bola právna neistota sťažovateľky odstránená, takže k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejedanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru už nemohlo dochádzať, a preto bolo potrebné tieto časti sťažností sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach

Sťažovateľka sťažnosťami namieta aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 os. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach v priamej príčinnej súvislosti (z rovnakých dôvodov) s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejedanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd dospel k záveru, v zmysle ktorého v napadnutých konaniach vedených okresným súdom nie sú splnené podmienky

na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo podľa jeho názoru v týchto konaniach dôjsť ani k porušeniu ďalších sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy, práva podľa dodatkového protokolu a označených článkov ústavy a dohovoru.

Na základe uvedeného preto ústavný súd aj tieto časti sťažností odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažností bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti.

Už len nad rámec sťažností ústavný súd k argumentácii, ktorou sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu znížením hodnoty svojho majetku v dôsledku nečinnosti všeobecného súdu, ktorou tento umožňuje nečinnosť súdneho exekútora a utvrdzuje dlžníka v tom, že zaplatiť svoj dlh nemusí, uvádza, že sťažovateľke, súc oboznámenej s judikatúrou ústavného súdu o sťažnostiach, v ktorých namietala porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru postupom všeobecného súdu, ktorý vylúčil z exekučných konaní, v ktorých vystupovala ako oprávnená, súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], nič nebránilo v tom, aby na okresnom súde podala nový návrh na zmenu súdneho exekútora a požiadala o vydanie poverenia na vykonanie exekúcií iného súdneho exekútora, a týmto spôsobom hájila aj svoje majetkové práva v konaní pred všeobecným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2015